

Jana Bauer

STRAŠNA VILA
U GROZNOJ ŠUMI

Najljepši izdanci svjetske književnosti za mlade
Izdanje nakladničke kuće "Algoritam"
Europska literarna baština

Ova je knjiga objavljena uz potporu književne mreže Traduki kojoj pripadaju Austrijsko ministarstvo europskih i međunarodnih odnosa, Ministarstvo vanjskih poslova Njemačke, Švicarski umjetnički savez ProHelvetia, KulturKontakt iz Austrije, Göthe institut, slovenska književna agencija JAK i fundacija S. Fischer.

Jana Bauer
Strašna vila u Groznoj šumi

Naslov izvornika
Groznovilca v Hudi hosti

Copyright © Jana Bauer 2011
All rights reserved

Prevela sa slovenskoga
Jagna Pogačnik

Ilustracije
Copyright © Caroline Thaw 2011

Urednica
Anita Peti-Stantić

Jana Bauer

*Strašna vila
u Groznoj šumji*

ilustrirala **Caroline Thaw**

traduki^T

Zagreb, kolovoz 2013.

prvo izdanje

Sadržaj

Strašna vila dolazi u Groznu šumu	8
Strašna vila i čarobni pijesak	19
Ježivi Ježum	29
Rompus buu	39
Kako je jež dobio bjesnoću	49
Strašna vila ukroti Divljala	57
Puh želi postaviti rekord	65
Strašna vila napravi kupalište	73
Južni vjetar susreće buru	85
Strašna vila priređuje knjižnu čajanku	92
Strašna vila mora kući	101
Jako majušan rječnik stanovnika Grozne šume...	108
Vila koja i nije tako strašna	110
Životi, pisanje i crtanje	114

Štrašna vila dolazi u Groznu šumu

Te oblačne subote prema Groznoj je šumi letjelo nešto čudno. Doista čudno.

“Bomba”, uzdahnula je vjeverica kad je pogledala u nebo. “Nosi je k nama.” Odjurila je ravno sovi. “Bomba!” uzbuđeno je vikala.

“Kako?” upitao je medvjed, koji je kod sove upravo srkao čaj.

“Bomba”, vjeverica je, sva izvan sebe, pandžicom zamahnula prema nebu. “Ovo je kraj! Zbogom, Grozna šumo.”

Sova je začuđeno pogledala u visine: “Što bi to moglo biti?”

“Nije ptica”, mudrovao je medvjed koji je nepomično gledao u nebo. “Nije ni žaba, ni miš, ni krtica.”

“Čudno”, kimala je sova.

“Pa kažem da je bomba!” zacviljela je vjeverica. “A bombe danas imaju baš šašave navike. R-a-z-n-e-s-u t-e!” Vjeverica je nekuda odjurila.

“Meni se čini sličnija kruški”, mislio je medvjed. “Kruški koja nosi ježa.”

“Ali”, prigovarala je sova, “zar su kruške tako šarene, a ježevi tako... tako...”

“Slični čajnicima?” pomagao joj je medvjed.

“To je balon”, uskliknuli su kad se leteća stvar približila. “Mali, zakrpani balon s malim, metalnim čajnikom umjesto košare.”

Počeo je pristajati. Čajnik je udario o šumsko tlo. TUMP! Južni vjetar ga je vukao preko korijenja koje je virilo iz zemlje. BUMF! BUMF! BAMF! Baš je ružno udarao. Netko u čajniku počeo je glasno vikati. Medvjed i sova mogli su jasno čuti ljutiti glasić: “Auuu, to boli! Prokleti južni vjetre! Zaustavi me već jednom!”

Balon se zapleo u trnje borovnica, a čajnik je stajao tamo, zaboden. Njegov se poklopac s treskom otvorio. Iz njega je izišlo maleno biće. Namršteno. Strašno bijesno. U ljetnoj haljinici i s kapićom iz koje je raslo nekakvo rogovlje.

“Vraže napuhani!” mala je stisnula šaku i priprijetila prema krošnjama u kojima se njihao vjetar. “Imaš sreće što sam u čajniku bila ja, a ne moja prabaka, da znaš. Pretpostavljam da se nju ne bi usudio tako izudarati. Prokletstvo! Zgrabila bi te za rep i odvezala ti sve čvorove.”

Mala je poravnala haljinicu i popipala rogove na glavi. Pomislila je na prabaku i njene porculanske šalice s rubovima tankim poput papira i slikom kraljičine glave na dnu.

“Točno je to napravila sa sjevernim vjetrom. Da znaš! I to samo zato što joj je iz lule otpuhao malo duhana. Jesi čuo? M-a-l-o d-u-h-a-n-a.”

Sova i medvjed šuteći su promatrali to razjareno biće.

“To je jedna od onih strašnih vila”, nakon nekog vremena je napomenula sova. “Ne sjećam se točno, ali imaju nešto s vjetrovima.”

Mala je iz čajnika izvukla zavežljaj sa šarenom starudijom, iskopala zlatnik, potražila najbližu paprat i ispod nje počela kopati rupu.

“Što radi?” pitao je medvjed.

“Zakopava zlatnik”, objasnila je sova.

“Strašne vile stalno premještaju svoj zlatnik po šumi.”

“Idemo je pozdraviti?” zanimalo je medvjeda.

“Neće ostati”, zahuktala je sova i odletjela u nebo. “Strašne vile ne izdrže dugo vremena bez svojih teta i sestrični, sestara i prabaka.”

Medvjed je slegnuo ramenima i naglo otišao.

Strašna vila se još dugo nije smirila. Prijetila je vjetru, bijesno pljuvala na pod i dva puta šutnula čajnik. Zaustavila se tek kad je na bukvi ugledala praznu duplju.

Pokupila je teški zavežljaj i popela se po drvetu.

“Ovo ću urediti po svome”, promumljala je, odložila zavežljaj na granu i ušla.

“Ovdje nema mjesta za sve”, odlučno je rekla lješnjacima i lijepo ih redom pobacala van. Zadowoljno je otišla po svoje stvari. Ali, iza debla je dojurio južni vjetar i otpuhao njezin zavežljaj dolje, prema korijenju. Zavežljaj se razvezao i starudija se razletjela po šumi. Plavi gumb se otkotrljao ispod hrasta, a ogledalca su pristala ispod smreke.

“Vjetrrrrreee!” kriknula je strašna vila. Bila je bijesna kao strijela, pucketala je zglobovima, škrgutala zubima, usput tulila i vrištala na sav glas.

U međuvremenu se doklatario jež. “Tko opet radi takav skandal?” mumljao je čangrizavo.

“Hej”, uskliknuo je dok je razgledavao prevrnuti čajnik. “Ima li koga?”

Kad je strašna vila ugledala ježa, u trenu je bila kraj njega.

“Danas se još uopće nisam počešljala”, rekla je, zgrabila ježa i njime naježila kosu.

Jež je isprva šutio, a onda je planuo. “Malo odgoja ti ne bi škodilo, curo!” izderao se na nju. “Ja sam jež, a ne četka za tvoje kovrče.”

Strašna vila se zadovoljno promatrala u zrcalu. Kako njena frizura sada bode u oči!

“Pa molim i hvala”, i dalje je njorgao jež. “To te mama nije naučila, zar ne?”

“Moja prabaka”, odgovorila je mala, “ima u ladici sedamnaest živih ježeva. Za svaki dan u mjesecu po jednog. Znaš da joj još nijedan nikad nije zahvalio? Strašno su nepristojni. Možda zato što ih šopa samo suhim šljivama. Čula sam da suhe šljive uzrokuju nepristojnost.”

Jež je razmišljao ima li mjesec stvarno sedamnaest dana, ali tu stvar nije uspio riješiti.

“Ali ja nisam takva, ja uopće ne jedem suhe šljive”, nastavila je strašna vila. “Hvala ti što se svake večeri mogu počešljati tobom. Dođi u moju duplju kad padne mrak. I bez kašnjenja, molim!”

Jež je ostao bez riječi. Da se netko tako ponaša prema odraslom ježu! Tako nešto u Groznoj šumi još nije bio doživio. Razmišljao je da li da ubode strašnu vilu ili da je radije ode tužiti sovi. Bijesan se pokupio i otišao.

Strašna vila se otklatarila dublje u šumu. Svoje je stvari ostavila ležati uokolo. Neka ih malo prouči, mislila je. Šuma je bila lijepa i tiha. Na putu je naletjela na izvrsne bare. Po mjesečini ću ih doći probati, rekla je samoj sebi. Vratila se bukvi. Oko nje je napravila stepenice od korova. Posadila je nekoliko divljih tikvi. Nekoliko ukrasnih gljiva muhara. Objesila je ljuľačku. Teškom mukom je iz čajnika dovukla naslonjač koji je ukrala prabaki i umorno se zavukla u njega. Uzela je olovku s namjerom da u dnevnik zapiše:

Dragi dnevniče, konačno sam pronašla novi dom. Ovdje ima dosadnih ježeva i izvrsnih bara.

Ali, dnevnika nije nigdje bilo! Pretražila je duplju, pročešljala okolicu. Nigdje ga nije bilo. Opet je počela ludjeti, bjesniti, tuliti. Pucketala je zglobovima i škrgutala zubima.

Prva je doletjela sova.

“Što se dereš?” pitala ju je.

“Netko mi je ukrao dnevnik!” povikala je strašna vila.

“Ni slučajno”, poklopio ju je daždevnjak koji je čučao u blizini.

“Ne dolazi u obzir”, oglasila se kišna glista koja je upravo prolazila puzeći.

“U Groznoj šumi se ne krade”, objasnio je medvjed koji se dogegao iza smreke.

“Ukraden je”, tvrdila je strašna vila. “Pretražila sam svaki centimetar. Uzalud. Pogledala pod svaku šišarku. Nema ga. Dakle?”

Sova je razmišljala.